

Na klopici pri peči sta pa sedela Mihovec in Mihovka. Žalostna, potrta . . . Oba sta izgubila, kar jima je bilo najljubše, največja radost in ponos.

Malo časa potem, ko je Nacek preminul na pragu, je prišla Mihovka s košarico salate z njive. Odložila je košarico, ko je zazrla ležati Nacka na tleh in meneč, da je utrujen zaspal, ga je prijela za ramo in zaklicala:

„Nacek! Vzdrami se in pojdi notri!“ A Nacek se ni zganil. Bledi obrazek se mu je nežno smehljajal.

Drugič ga je zaklicala, in prijela njegovo ročico, da bi ga dvignila. Prestrašena jo je izpustila. Roka je bila mrtva, mrzla . . .

Srce se ji je krčevito stisnilo in obledela je. Po vsem telesu je trepetala, ko je dvignila Nacka in ga nesla v hišo na posteljo.

A kupa trpljenja še ni bila polna. Proti večeru se je Cenki poslabšalo. Medtem, ko je šla Mihovka na njivo, se je Cenka razgrnila in prehladila. Po noči je ugasnila, mirno kakor svetilka, ki ji je zmanjkalo olja.

Ugasnila sta, zvenela sta, liki pokošeni cvetki . . .

Naši rožici.

Bujno cvetita
V naši gredici
Dve ljubeznivi,
Krasni cvetlici.

Kadar nad gore
Zorica vstaja,
Rožici z roso
Hladno napaja.

Ko se za gore
Solnce izgublja,
V sanek cvetlici
Nežno poljublja

A ne v gredici
Rožici pestri,
V naši sta hiši:
Bratec pri sestri!

K njima ne zgublja
Zora se zlata,
Marveč poljublja
Mama ju, ata.

Milico kliče,
Drami Ivanka,
Stavi v posteljko,
Vzbuja iz sanko.

Vnéslav.

